

การพัฒนาทักษะลีลาศจังหวะชะชะซ่า โดยการจัดการเรียนรู้
แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนส่องดาววิทยาคม
THE DEVELOPMENT OF DANCE SKILLS BY USING THE PEER-ASSISTED
LEARNING GROUP OF MATHAYOM VI SONGDAO WITTAYAKHOM SCHOOL

Received: October 29, 2019

Revised: November 15, 2019

Accepted: December 11, 2019

เสฏฐวุฒิ ไชยฮัง^{1*} วายุ กาญจนศร²

Settawut chaihng^{1*} Wayu Kanjanasorn²

*Corresponding Author, E-mail: schaihng@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะลีลาศจังหวะชะชะซ่าและศึกษาความพึงพอใจในการเรียนวิชาลีลาศ เรื่อง ทักษะลีลาศจังหวะชะชะซ่า ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/1 และ 6/2 โรงเรียนส่องดาววิทยาคม อำเภอส่องดาว จังหวัดสกลนคร จำนวน 61 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบประเมินทักษะลีลาศ และแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนวิชาลีลาศ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างระหว่างก่อนและหลังเรียนด้วยสถิติทดสอบ t-test dependent ผลการวิจัยพบว่า คะแนนทักษะลีลาศที่ได้จากการเรียนของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน รายวิชาลีลาศ เรื่อง ทักษะลีลาศจังหวะชะชะซ่า ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความพึงพอใจในการเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด นักเรียนมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และยอมรับซึ่งกันและกัน

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ทักษะลีลาศ ทักษะลีลาศจังหวะชะชะซ่า

Abstract

The purpose of this research was to develop the rhythmic dance skills of Cha Cha Cha and satisfaction in studying of mathayom suksa six students by using the Peer-Assisted Learning Group. The target group used in the research were 61 mathayom suksa 6/1 and 6/2 students at Song Dao

¹ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

Witthayakhom School, Song Dao District, Sakon Nakhon Province. The research instruments were learning lesson plan, dance skills assessment and satisfaction questionnaire. The statistics used for data analysis were mean, standard deviation, and t-test dependent test was use to analyze difference between pretest and posttest learning. The research findings found that the students showed skill between pretest and posttest learning was significantly ($p < 0.05$) and satisfaction towards the Peer-Assisted Learning Group of dance subject Cha Cha Cha rhythm dance skills showed there in highest level. Students exchanged, learnt, and accepted each other.

Keywords: The Peer-Assisted Learning Group, Rhythmic Dance Skills, Rhythmic Dance Skills of Cha Cha Cha

บทนำ

ตามแนวพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่มีการจัดการศึกษาในการพัฒนาคนไทย ให้มีความพร้อมทางด้านต่างๆ ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ คุณธรรม เพื่อใช้ในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน โดยส่งเสริมให้ครูสอนจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นจุดศูนย์กลางและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีสิทธิ์ได้รับการพัฒนาการได้รับศึกษา และการแสวงหาความรู้ได้ต่อเนื่องตลอดชีวิต ตลอดจนมีทักษะในการดำรงชีวิตด้วยตนเอง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2542) ซึ่งมีความสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 ที่เน้นการเตรียมพร้อมด้านทรัพยากรมนุษย์ และการพัฒนาประชากรทุกช่วงวัยให้มีประสิทธิภาพ โดยมุ่งเน้นพัฒนาคนให้เจริญเติบโตที่เหมาะสมตามช่วงวัย เสริมสร้างให้คนไทยปฏิบัติตัวเป็นพลเมืองที่ดีต่อสังคม มีสุขภาพที่แข็งแรงปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ มีคุณธรรมและระเบียบวินัยในการดำรงชีวิต ปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างที่ดีต่อสังคม ส่วนรวม การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีทักษะตามความต้องการในตลาดแรงงานและทักษะที่ใช้ดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 ของประชากรแต่ละช่วงวัยตามความเหมาะสม การสร้างเสริมให้คนมีสุขภาพดี ที่เน้นการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางสุขภาพและลดปัจจัยเสี่ยงด้านสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อสุขภาพ เช่นเดียวกับเนื้อหาในหลักสูตรการศึกษาแห่งชาติ คือ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่ได้กล่าวถึงสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน 5 ประการ ซึ่งสมรรถนะหนึ่งในนั้น คือ ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต คือ การนำทักษะกระบวนการต่างๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน เพื่อปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อมในปัจจุบัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553)

จากการศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ที่มีวิสัยทัศน์ในการเสริมสร้างสมดุลของผู้เรียนทุกคนให้มีพัฒนาการทางร่างกาย ความรู้ และคุณธรรมไปพร้อมกัน โดยมีกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามแนวคิดที่ว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต้องมีความหลากหลายเกี่ยวกับความรู้ด้านต่างๆ และมีลักษณะที่มีความเหมาะสมตามระดับในการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีการเจริญเติบโตและพัฒนาการทางด้านต่างๆ อย่างสมบูรณ์ ครูจึงมีบทบาทที่สำคัญยิ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยการยึดผู้เรียนเป็นสำคัญเพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีคุณภาพ ทั้งด้านความรู้ คุณธรรม ทักษะกระบวนการและการดำรงชีวิตในสังคมในทางปฏิบัติ และเตรียมความพร้อมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนครูจึงจำเป็นต้องศึกษาวิเคราะห์ และออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสม

กับผู้เรียน เข้าใจธรรมชาติของวิชาบริบทของสังคมและวัฒนธรรม เพื่อให้ผู้เรียนมีความสนใจ และมีความตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนรู้และเข้าใจในเนื้อหาวิชาได้มากขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553)

วิชาพลศึกษาเป็นอีกหนึ่งวิชาของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาเป็นสาระหนึ่งที่อยู่ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ซึ่งมีความสำคัญในการให้ผู้เรียนได้สร้างเสริมสุขภาพและพัฒนาชีวิตของตนเอง ครอบครัว และชุมชนให้ยั่งยืนต่อไป ในการสอนวิชาพลศึกษา นอกจากจะเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่ทำให้นักเรียนได้มีพัฒนาการทางด้านร่างกายที่แข็งแรงแล้ว ยังเป็นกิจกรรมการเรียนที่สามารถพัฒนาความสามารถของนักเรียนในด้านจิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญาอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ Good (1959) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาไว้ว่า เป็นกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ได้แก่ ทักษะการเคลื่อนไหวทางกลไก ช่วยเพิ่มความเชื่อมั่นในตนเอง การคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความอดทนอดกลั้น รู้จักควบคุมอารมณ์ และการมีไหวพริบสามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้อีกด้วยนอกจากนี้วิชาพลศึกษายังส่งเสริมให้ผู้เรียนมีระเบียบวินัย รู้จักเคารพกฎ กติกาของสังคม มีน้ำใจนักกีฬา รู้จักความเสียสละ รู้จักการเป็นผู้นำผู้ตามที่ดีและมีความสามัคคีในหมู่คณะ

ลีลาศเป็นวิชาหนึ่งในการสอนพลศึกษา ที่มีการเคลื่อนไหวในรูปแบบต่างๆ ประกอบการฟังจังหวะดนตรี โดยใช้ทักษะการเคลื่อนไหวในรูปแบบต่างๆ ได้แก่ การเคลื่อนไหวของขาและเท้า การทรงตัว การรักษาความสมดุลในการเคลื่อนไหวร่างกาย และความพร้อมเพรียงในการเคลื่อนไหวในคู่ของตนเอง ซึ่ง Moore (1986) ได้กล่าวไว้ว่า พื้นฐานของการลีลาศและต้องมีความสัมพันธ์กันระหว่างการเดินที่ถูกต้องกับการทรงตัว ไม่ว่าจะเดินไปข้างหน้าหรือข้างหลังนั้น การวางตัวและรักษาความสมดุล คือ การกระจายน้ำหนักตัวที่เหมาะสมและความสัมพันธ์ของเท้าทั้ง 2 ข้าง นอกจากนี้ลีลาศยังเป็นกิจกรรมที่ช่วยผ่อนคลายความเครียดทั้งทางร่างกายและจิตใจ อีกทั้งยังช่วยให้บุคคลรู้จักการเข้าสังคม ทำให้มีเพื่อนและสมาชิกเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ รังสฤษฎ์ บุญชะลอ (2542) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้มารยาททางสังคมลีลาศนอกจากผู้ลีลาศจะทำการเรียนรู้และนำไปปฏิบัติในการลีลาศแล้วยังเป็นส่วนหนึ่งของการเข้าร่วมกิจกรรมในสังคม และช่วยให้เปิดโอกาสเกี่ยวกับการสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกัน

ลีลาศแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ประกอบด้วยประเภทแรก คือ โมเดิร์นหรือบอลรูม เป็นลีลาศประเภทที่มีลักษณะการเต้น และดนตรีที่มีความสนุกสนาน นุ่มนวล ซึ่งมีจังหวะในการเต้นราวอยู่ 5 จังหวะ ได้แก่ ควิกสเต็ป วอลซ์ ควิกวอล สโลว์ฟอกซ์หรือตและแทงโก้ ประเภทที่สอง คือ ละตินอเมริกัน เป็นลีลาศประเภทที่มีลักษณะการเต้นที่คล่องแคล่ว ปราดเปรียว และดนตรีจะมีจังหวะที่เร้าใจและสนุกสนานร่าเริง ซึ่งมีการเต้นราวอยู่ 5 จังหวะ คือ คิวบันรัมบ้า เซเซซ่า แซมบ้า ไจฟว์ และ พาโซโดเบลล์ ซึ่งลีลาศในแต่ละจังหวะนั้นจะมีลักษณะการเคลื่อนไหวของร่างกายที่แตกต่างกันอย่างมีเอกลักษณ์ ได้แก่ ทิศทางการเคลื่อนไหว ลักษณะการก้าวเท้า เป็นต้น เนื่องจากลีลาศแต่ละจังหวะมีต้นกำเนิดจากพื้นที่ที่แตกต่างกัน จังหวะทำนองของเพลงลีลาศจึงมีลักษณะที่บ่งบอกถึงวัฒนธรรมของต้นกำเนิดการเต้นจังหวะนั้นๆ อีกด้วย ในการเต้นลีลาศนั้นนอกจากจะมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง การทรงตัวที่ดีแล้วยังส่งเสริมให้มีบุคลิกภาพที่ดีอีกด้วย (ธงชัย เจริญทรัพย์มณี, 2542)

จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา รายวิชา พลศึกษา เรื่อง กีฬาลีลาศ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสองดาววิทยาคม อำเภอสองดาว จังหวัดสกลนคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 นักเรียนบางส่วนมีปัญหาเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวและไม่สามารถก้าวเท้าให้เข้ากับจังหวะดนตรีได้ นักเรียนที่มีปัญหาเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวประกอบจังหวะดนตรีจะไม่สามารถนับจังหวะดนตรีลีลาศได้

และนักเรียนทำการฝึกทักษะลีลาศไม่ได้แล้วไม่กล้าซักถามครู แต่กล้าที่จะถามเพื่อนมากกว่า ส่วนนักเรียนที่สามารถเคลื่อนไหวประกอบจังหวะดนตรีจะสามารถนับจังหวะดนตรีลีลาศ และสามารถฝึกทักษะลีลาศประกอบจังหวะดนตรีได้ ทำให้ส่งผลต่อการเรียนในรายวิชาลีลาศเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะความสนใจในกิจกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียน ดังนั้นครูผู้สอนจึงได้ทำการศึกษาค้นคว้าทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อศึกษาวิธีแก้ปัญหาดังกล่าว ผู้สอนจึงได้มีความสนใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อใช้ในการแก้ปัญหาและพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวประกอบจังหวะดนตรีลีลาศของนักเรียน ส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดความสนใจ มีความชอบและสามารถปฏิบัติทักษะการเคลื่อนไหวประกอบจังหวะดนตรีลีลาศในการเรียนรายวิชาพลศึกษา เรื่องกีฬาลีลาศได้

การสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนอีกกระบวนการหนึ่งในวิธีการสอนแบบร่วมมือที่มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาสาระในวิชาต่างๆ ด้วยตนเอง และความช่วยเหลือร่วมมือจากเพื่อนๆ และยังพัฒนาทักษะทางด้านสังคมและทักษะอื่นๆ อีกด้วย เช่น การสื่อสาร การทำงานร่วมกับผู้อื่น การคิด การแก้ปัญหาในการทำงาน และการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนอีกด้วย ซึ่งได้สอดคล้องกับ Hilda (2006) พบว่า การสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีประโยชน์ทางสังคมและการรับรู้แม้ว่าสิ่งนี้จะแตกต่างกันไปตามระดับความสามารถที่แตกต่างกันของเด็กๆ การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนพบว่าประสบความสำเร็จมากที่สุดที่เด็กๆ สามารถทำงานร่วมกันอย่างเหนียวแน่นและสื่อสารกันได้ดี นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ กมลมาศ พึ่งน้อย (2555) กล่าวว่า การเรียนการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน คือ วิธีการสอนที่จัดให้ผู้ที่มีหน้าที่ช่วยเหลือเพื่อนให้คำแนะนำช่วยเหลือให้กำลังใจเพื่อนสมาชิกในกลุ่มอีกทั้งส่งเสริมให้สมาชิกภายในกลุ่มมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เพื่อให้เพื่อนสมาชิกในกลุ่มเกิดการพัฒนาตนเองต่อไป นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ บุษยากร ช้ายขวา (2558) พบว่า การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนคือ การเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีการรวมกลุ่มเพื่อทำงาน มีส่วนร่วมในกิจกรรมมากขึ้น ได้รับประโยชน์จากการสอนกันเอง สอดคล้องกับ พัทธา แก้วทอง (2560) พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนสอนกันเอง ส่วนครูเป็นผู้เตรียมกระบวนการจัดการเรียนการสอนให้คำแนะนำให้ความช่วยเหลือ และสอดคล้องกับ เสาวรี ภูบาลชื่น (2560) กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นวิธีที่ช่วยให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำได้พัฒนาตนเอง จากการได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่า

จากการศึกษาค้นคว้าวิธีการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ พบว่า การสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นวิธีสอนวิธีหนึ่งที่ทำให้ให้นักเรียนสนใจในการเรียนและส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น อีกทั้งยังทำให้นักเรียนได้มีการยอมรับซึ่งกันและกัน ผู้วิจัยจึงสนใจการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนในการนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนได้รู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเองและยังรู้จักการเป็นผู้นำผู้ตามที่ดีจากการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม นอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนเพราะการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นการสอนที่สืบทอดแนวคิดของ John Dewey (1963) ที่ว่าด้วยการเรียนรู้ด้วยการกระทำ (Learning by doing) ที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติแล้วทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้และประสบการณ์ในช่วงการปฏิบัติกิจกรรม โดยยึดนักเรียนเป็นสำคัญเน้นให้นักเรียนรวมกลุ่มกัน เพื่อการทำงาน หรือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอนจนทำให้เกิดความเชื่อมั่นจนเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนเกิดการใฝ่รู้ใฝ่เรียน สนุกสนาน ทำให้มีความสุขในการเรียนจนนำไปสู่การพัฒนาของตัวผู้เรียนในด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนในรายวิชาลีลาศต่อไปในอนาคต

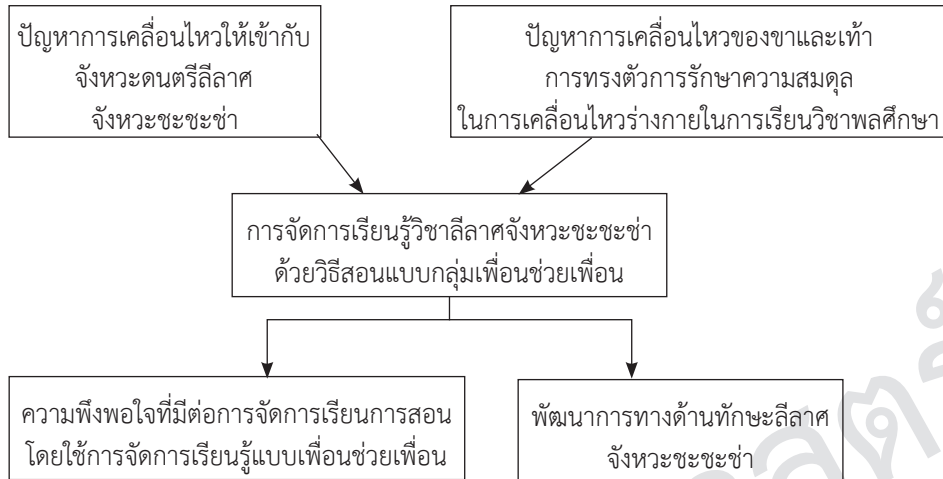
จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้สนใจที่จะศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมาใช้ในแก้ปัญหาการเคลื่อนไหวประกอบจังหวะดนตรีลีลาศเนื่องจากการเคลื่อนไหวในการเต้นลีลาศเน้นพื้นฐานการเคลื่อนไหวอวัยวะส่วนขา เข่า เท้า และสะโพกเป็นส่วนใหญ่นอกจากนี้จะต้องมีการท่วงท่าที่ดี เพื่อให้มีท่าทางที่สวยงามและการเคลื่อนไหวในการเต้นลีลาศต้องความพร้อมทั้งจังหวะของดนตรีอีกด้วย นอกจากการแก้ปัญหาทักษะลีลาศแล้วยังให้นักเรียนมีการยอมรับซึ่งกันและกัน รู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเอง รู้จักการเป็นผู้นำผู้ตามที่ดี อีกทั้งยังทำให้นักเรียนได้เปิดโอกาสในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้โดยมีครูคอยให้คำแนะนำปรึกษาและทำให้นักเรียนเกิดความสนใจและสนุกสนานในการเรียนรู้ วิชาพลศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สำหรับแผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สามารถนำไปพัฒนาผลการเรียนในรายวิชาพลศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และยังเป็นแนวทางในการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา สำหรับครูผู้สอนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะการเต้นลีลาศจังหวะชะชะซ่า โดยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนในการเรียนวิชาลีลาศ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาลีลาศ เรื่องจังหวะชะชะซ่า โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยได้สังเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนของ ชูศรี วงศ์รัตน์ และคณะ (2545), สุนันท์ สินธพานนท์ และคณะ (2545), วิไล พิพัฒน์มงคลพร (2535), Candler (1981), Topping (2001), Imel (1994), Maheady (1994), Thomas (1993), Kohn & Vajda (1975), Bender (2002), Miller, Barbetta & Heron (1994) ทักษะกีฬาลีลาศของ รั้งสฤษฎ์ บุญชลอ (2542), ธงชัย เจริญทรัพย์มณี (2542) และ Moore (1986), และความพึงพอใจของ พรชัย คำสิงห์นอก (2550), และ บุญชม ศรีสะอาด (2545) รวมทั้งงานวิจัยในประเทศและงานวิจัยต่างประเทศ ประกอบด้วย กมลมาศ พึ่งน้อย (2555), พัชชา แก้วทอง (2560), บุษยากร ช้ายขวา (2558), เสาวรี ภูบาลชื่น (2560), รัตนาภรณ์ ธรรมมา (2556), ชัยเวียง โคตรรดก (2559), วิไลวรรณ พิมพ์สิงห์ (2553), ประนอม ดอนแก้ว (2550), พัชรี มั่นใจจริง (2549), สมถวิล มธิศิริกุล (2549), จิตรา หมั่นเฮง (2544), สกฤตดาว ศรีหวาด (2559), ไพรัช กรองสะอาด (2549), Ben Dyson (2004), Abedini (2013), Hilda (2006), Lynn (1999), Marry Beth (2013), Mattatall (2011), Melissa (2014), Shirley (2009) และ Robert Slavin (1987) นำมาเป็นหลักในการพัฒนากรอบแนวคิดในการพัฒนาทักษะลีลาศ จังหวะชะชะซ่า โดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน รายละเอียดดังภาพที่ 1

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน มีทักษะ และมีคะแนนทักษะทางการเรียนรายวิชาลีลาศ เรื่อง จังหวะชะชะซ่า หลังเรียนแตกต่างจากก่อนเรียน
2. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน อยู่ในระดับมาก

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนส่องดาววิทยาคม อำเภอส่องดาว จังหวัดสกลนคร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 ซึ่งกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 2 ห้องเรียน เป็นเพศชาย จำนวน 21 คน และเพศหญิง จำนวน 40 คน รวมทั้งสิ้น 61 คน
2. ตัวแปรที่ทำการวิจัย
 - 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้วิชาลีลาศจังหวะชะชะซ่าด้วยวิธีสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน
 - 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะลีลาศจังหวะชะชะซ่าและความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน
3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

รายวิชา พ 33101 พลศึกษา(ลีลาศ) หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 ทักษะลีลาศจังหวะชะชะซ่า จำนวน 8 แผนการจัดการเรียนรู้ ตามหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนส่องดาววิทยาคม เวลา 8 ชั่วโมง
4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ดำเนินในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสองดาววิทยาคม อำเภอสองดาว จังหวัดสกลนคร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 ซึ่งกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 2 ห้องเรียน เป็นเพศชาย จำนวน 21 คน และเพศหญิง จำนวน 40 คน รวมทั้งสิ้น 61 คน

ทั้งนี้งานวิจัยได้ผ่านการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์มหาวิทยาลัยขอนแก่น เลขที่โครงการ HE623027

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จำแนกตามลักษณะของการใช้ดังนี้

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองปฏิบัติ คือ แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาลีลาศ จังหวะชะชะซ่า โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน จำนวน 8 แผนการสอน 8 ชั่วโมง หากคุณภาพโดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบประสิทธิภาพของเนื้อหา ทั้งนี้ก่อนการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 จะทำการทดสอบก่อนเรียนเพื่อแบ่งกลุ่มนักเรียนเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน โดยแต่ละกลุ่มประกอบไปด้วยคนที่มีความถนัด 1 คน (มอบหมายให้เป็นหัวหน้ากลุ่ม) ปานกลาง 2 คน และอ่อน 1 คน จากนั้นทำการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนจะมอบหมายให้หัวหน้ากลุ่มเป็นคนคอยบริหารจัดการจัดการจัดกิจกรรม และแนะนำช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่ม และผู้สอนจะคอยสังเกตการณ์โดยรอบในการดำเนินกิจกรรมของแต่ละกลุ่ม อย่างไรก็ตาม ถ้าหากมีนักเรียนต้องการคำแนะนำเพิ่มเติม หรือเกิดปัญหาขัดข้องผู้สอนจึงจะเข้าไปช่วยเหลือให้คำแนะนำ เพื่อให้ นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่

2.2.1 แบบประเมินทักษะลีลาศของ ชาญชัย แสงอ่อน (2544) เป็นแบบประเมินทักษะกีฬาลีลาศ ประกอบด้วย 5 รายการ ดังนี้ 1) เวลาและพื้นฐานของจังหวะ 2) ทรงของลำตัวหรือเส้นลำตัว 3) การเคลื่อนไหว 4) การแสดงที่บอกจังหวะ 5) การใช้เท้า ในแต่ละรายการจะมีรายละเอียดการประเมินและระดับคะแนนในการประเมินเฉพาะของรายการนั้นๆ ระดับคะแนนในการประเมินมี 4 ระดับ ดังนี้ 1) ปฏิบัติตามรายละเอียดการประเมินได้ถูกต้อง 3 คะแนน 2) ปฏิบัติตามรายละเอียดการประเมินผิดบางครั้ง 2 คะแนน 3) ปฏิบัติตามรายละเอียดการประเมินผิดพลาดบ่อยครั้ง 1 คะแนน 4) ไม่สามารถปฏิบัติตามรายละเอียดการประเมินได้ 0 คะแนน การสรุปผลการประเมิน โดยการนำคะแนนในแต่ละรายการ มาเทียบกับรายละเอียดการประเมินผล จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากการประเมินมารวมกันซึ่งมีคะแนนเต็ม 15 คะแนน

2.2.2 แบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนวิชาลีลาศ คือ แบบสอบถามที่มีรูปแบบเป็นมาตรประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ประกอบไปด้วย 4 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านครูผู้สอน 2) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน 3) ด้านนักเรียน 4) ด้านสถานที่ สื่อ อุปกรณ์ รวมทั้งหมด 20 ข้อ หากคุณภาพ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมของข้อคำถาม เกณฑ์การให้คะแนนความพึงพอใจ มีดังนี้ ความพึงพอใจมากที่สุด 5 คะแนน, ความพึงพอใจมาก 4 คะแนน, ความพึงพอใจปานกลาง 3 คะแนน, ความพึงพอใจน้อย 2 คะแนน, และความพึงพอใจน้อยที่สุด 1 คะแนน

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ตรวจสอบความเรียบร้อยของแผนการจัดการเรียนรู้ 2) ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายทำความเข้าใจถึงบทบาทในการเรียนของตนเอง เป้าหมาย และจุดประสงค์ของการเรียน วิธีการประเมินผลการเรียนรู้ 3) ก่อนทำการทดลองผู้วิจัยทำการทดสอบทักษะลีลาศจังหวะชะชะซ่า โดยใช้แบบประเมินทักษะลีลาศจังหวะชะชะซ่า จากนั้นทำการจัดกลุ่มความสามารถ เก่ง ปานกลาง และอ่อน อยู่กลุ่มเดียวกันในอัตราส่วน 1: 2: 1 ตามความพึงพอใจของผู้เรียน และให้นักเรียนที่เก่งในแต่ละกลุ่มทำการช่วยเหลือการฝึกทักษะลีลาศให้เพื่อนในกลุ่มที่ปฏิบัติทักษะไม่ได้ 4) ดำเนินการทดลอง 5) เมื่อสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้ตามที่กำหนดแล้ว ทำการทดสอบทักษะลีลาศ จังหวะชะชะซ่า โดยใช้แบบประเมินทักษะลีลาศจังหวะชะชะซ่า จากนั้นนำผลการทดสอบมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติเพื่อตรวจสอบสมมติฐาน 6) เมื่อทำการทดสอบทักษะลีลาศจังหวะชะชะซ่าแล้ว ผู้วิจัยสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนโดยการแจกแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 วิเคราะห์คะแนนทักษะลีลาศจังหวะชะชะซ่าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังเรียน รายวิชาลีลาศ เรื่อง ทักษะลีลาศจังหวะชะชะซ่า โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ด้วยค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4.2 เปรียบเทียบคะแนนทักษะลีลาศจังหวะชะชะซ่าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างก่อนและหลังเรียน รายวิชาลีลาศ เรื่อง ทักษะลีลาศจังหวะชะชะซ่า โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ด้วยสถิติทดสอบ t-test dependent

4.3 วิเคราะห์ข้อมูลความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน รายวิชาลีลาศ เรื่อง ทักษะลีลาศจังหวะชะชะซ่า โดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

1. ผลของการพัฒนาทักษะการเต้นลีลาศจังหวะชะชะซ่าของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน รายวิชาลีลาศ เรื่อง ทักษะลีลาศจังหวะชะชะซ่า ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 1 ซึ่งจากตารางที่ 1 พบว่า นักเรียนมีทักษะลีลาศจังหวะชะชะซ่าหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนช่วยให้นักเรียนมีทักษะลีลาศจังหวะชะชะซ่าสูงขึ้น

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบคะแนนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน รายวิชาลีลาศ เรื่อง ทักษะลีลาศ จังหวะชะชะซ่า

การทดสอบทักษะลีลาศ จังหวะชะชะซ่า	จำนวน นักเรียน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	t	p
ก่อนเรียน	61	8.08	1.86	57.07	.000*
หลังเรียน	61	12.15	0.94		

หมายเหตุ: * $p < .05$

2. ความพึงพอใจในการเรียนวิชาลีลาศจังหวะชะชะซ่า รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 2 ซึ่งจากตารางที่ 2 พบว่า ความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน รวมทั้ง 4 ด้าน ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

ตารางที่ 2 การศึกษาความพึงพอใจในการเรียนวิชาลีลาศจังหวะชะชะซ่า โดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

ที่	รายการ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
ด้านครูผู้สอน				
1	ความรู้และความสามารถของครูผู้สอน	4.69	0.53	มากที่สุด
2	การจัดกิจกรรมและสร้างบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียน	4.30	0.67	มาก
3	การทำหน้าที่ให้คำปรึกษากับนักเรียนที่มีปัญหาขณะฝึกปฏิบัติทักษะ	4.43	0.76	มาก
4	การให้คำแนะนำแก่นักเรียนเกี่ยวกับแหล่งความรู้	4.43	0.81	มาก
5	การมีระเบียบวินัย และตรงต่อเวลาของผู้สอน	4.62	0.61	มากที่สุด
รวมด้านครูผู้สอน		4.49	0.68	มาก
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน				
1	การสอนมีขั้นตอนและเทคนิควิธีที่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา	4.59	0.59	มากที่สุด
2	การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเน้นให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม	4.48	0.70	มาก
3	การนำเข้าสู่บทเรียนมีความสอดคล้องกับเนื้อหาการสอน	4.62	0.58	มากที่สุด
4	กิจกรรมการเรียนการสอนทำให้นักเรียนรู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเอง	4.75	0.51	มากที่สุด
5	การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นระหว่างการเรียนการสอน	4.57	0.69	มาก
รวมด้านกิจกรรมการเรียนการสอน		4.60	0.62	มากที่สุด
ด้านนักเรียน				
1	นักเรียนมีการแสดงความคิดเห็น วางแผน และปรึกษากับสมาชิกในกลุ่มในขณะปฏิบัติกิจกรรม	4.79	0.41	มากที่สุด
2	นักเรียนได้รับการกระตุ้นจากเพื่อนในกลุ่มให้ปฏิบัติทักษะจนประสบความสำเร็จ	4.62	0.49	มากที่สุด
3	นักเรียนตั้งใจและใส่ใจในการปฏิบัติกิจกรรม	4.74	0.44	มากที่สุด
4	นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กันเพิ่มมากขึ้นจากการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม	4.75	0.43	มากที่สุด
5	นักเรียนสามารถปรับตัวเข้ากับสมาชิกในกลุ่มได้	4.67	0.47	มากที่สุด
รวมด้านนักเรียน		4.71	0.45	มากที่สุด

ตารางที่ 2 การศึกษาความพึงพอใจในการเรียนวิชาลีลาศจังหวัดหะซะซะซ่า โดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน (ต่อ)

ที่	รายการ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
ด้านสถานที่ สื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอน				
1	สื่ออุปกรณ์มีความเหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอน	4.70	0.46	มากที่สุด
2	การจัดความพร้อมในการใช้งานของอุปกรณ์การเรียนการสอน	4.72	0.45	มากที่สุด
3	ประสิทธิภาพของสื่อในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่ซ้ำชุด	4.51	0.60	มากที่สุด
4	ความสะอาดเรียบร้อยของสถานที่ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	4.57	0.50	มากที่สุด
5	ความเหมาะสมของสถานที่ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	4.64	0.48	มากที่สุด
รวมด้านสถานที่ สื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอน		4.63	0.50	มากที่สุด
รวม		4.61	0.56	มากที่สุด

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการทดสอบทักษะลีลาศจังหวัดหะซะซะซ่า

จากการทดสอบทักษะลีลาศจังหวัดหะซะซะซ่าเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน รายวิชาลีลาศ เรื่อง ทักษะลีลาศจังหวัดหะซะซะซ่า ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า การพัฒนาทักษะการเต้นลีลาศจังหวัดหะซะซะซ่าของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้นักเรียนมีทักษะการเต้นลีลาศจังหวัดหะซะซะซ่าเพิ่มสูงขึ้น เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนโดยการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม รู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเอง ซึ่งนักเรียนในกลุ่มได้มีการช่วยเหลือเพื่อนที่ไม่เข้าใจในการเรียนให้เข้าใจในเนื้อหาวิชาได้มากขึ้น ส่งผลให้นักเรียนในกลุ่มเกิดการพูดคุย แลกเปลี่ยนเรียนรู้ และยอมรับซึ่งกันและกัน ซึ่งได้สอดคล้องกับ พัชชา แก้วทอง (2560) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง อสมการ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้เทคนิคกลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับวิธีสอนแบบเอ็กซ์พลีซิท จากการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยการจัดการเรียนรู้เทคนิคกลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับ ประนอม ดอนแก้ว (2550) ได้ศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้อย่างเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวทางกายในกีฬาวอลเลย์บอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากการศึกษา พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีทักษะการเล่นวอลเลย์บอลก่อนและหลังการเรียนรู้อยู่โดยใช้กลยุทธ์การเรียนรู้อย่างเพื่อนช่วยเพื่อนมีคะแนนความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 สอดคล้องกับ พัชรี มั่นใจจริง (2549) ได้ศึกษาการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติขลุ่ยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับ Mattatall (2011) ได้ทำการศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้อย่างเพื่อน

ช่วยเพื่อนกับนักเรียนที่มีปัญหาทักษะการอ่านในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีการใช้การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนจะมีคะแนนการอ่านเพิ่มขึ้น และยังสอดคล้องกับ Abedini และคณะ (2013) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้อะหว่างการสอนแบบบรรยายและการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน จากการศึกษาพบว่าคะแนนของการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าการสอนแบบบรรยายในภาพรวม และระดับความรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อย่างไรก็ตามในการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน รายวิชาลีลาศ เรื่อง ทักษะลีลาศจังหวะชะชะช่า ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นอกจากจะเป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนโดยการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม รู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเองจากการจับคู่และสลับบทบาทในกลุ่ม ซึ่งทำให้นักเรียนในกลุ่มได้มีการช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่มที่ไม่เข้าใจในการเรียนให้เข้าใจในเนื้อหาวิชาได้มากขึ้น เนื่องจากวิชาลีลาศเป็นวิชาที่ใช้ทักษะการทรงตัว การเคลื่อนไหว และการใช้เท้า ให้สัมพันธ์กับคู่เต้นและจังหวะดนตรี จึงส่งผลให้นักเรียนในกลุ่มเกิดการพูดคุย แลกเปลี่ยนเรียนรู้ และยอมรับซึ่งกันและกัน

ดังนั้นจากผลการวิจัยและข้อมูลดังกล่าวจึงบอกได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีความเหมาะสมกับวิชาลีลาศ จังหวะชะชะช่า ซึ่งเป็นการเน้นทักษะการปฏิบัติโดยนักเรียนจะได้มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในกระบวนการทำงานในกลุ่ม ทำให้เกิดพัฒนาการในการทำงานและมีทักษะในการปฏิบัติเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน

จากการศึกษาความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน รายวิชาลีลาศ เรื่อง ทักษะลีลาศจังหวะชะชะช่า ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ในภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.61 เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อด้านนักเรียน อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.71 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.45 รองลงมาคือ ด้านสถานที่ สื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอน อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.63 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.50 พร้อมกับด้านกิจกรรมการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 และด้านครูผู้สอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.49 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.68 ตามลำดับ

จากข้อมูลเบื้องต้นสามารถสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นกิจกรรมที่นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้เนื่องจากเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเอง มีการแสดงความคิดเห็น วางแผน ปรึกษากับสมาชิกในกลุ่ม และยังเป็นกิจกรรมที่นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กันเพิ่มมากขึ้นจากการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม ทำให้นักเรียนตั้งใจและใส่ใจในการปฏิบัติกิจกรรมมากขึ้น ซึ่งได้สอดคล้องกับ กมลมาศ พึ่งน้อย (2555) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาพลศึกษา เรื่อง กีฬาวอลเลย์บอล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับวิธีสอนแบบปกติ พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อวิธีสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าวิธีสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับ เสาวรี ภูบาลชื่น (2560) ทำการศึกษาการพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรงร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านทักษะปฏิบัติ วิชาศิลปะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับ ชัยเวียง โคตรटक (2559) ได้ศึกษาผลการใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูน

ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ จากการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีความพึงพอใจอยู่ที่ระดับมากที่สุด สอดคล้องกับ รัตนาภรณ์ ธรรมมา (2556) ทำการศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมนาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐานโดยใช้เทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน จากการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมนาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน โดยใช้เทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน โดยรวมอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับ Marry Beth และคณะ (2013) ได้ศึกษาผลของกลยุทธ์การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนและการวัดตามหลักสูตรที่มีประสิทธิภาพทางคณิตศาสตร์ พบว่า ความพึงพอใจครูและนักเรียนระบุว่า ครูและนักเรียนชอบการจัดการเรียนรู้โดยใช้กลยุทธ์การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพราะทำให้รู้สึกว่ามีประโยชน์ในการเพิ่มทักษะทางคณิตศาสตร์ให้ดีขึ้น ทั้งนี้ความพึงพอใจนั้นบ่งบอกถึงความรู้สึก หรือทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนว่าผู้เรียนนั้นมีความรู้สึก ความชอบ หรือความพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนไปในทิศทางบวก คือ ความชอบ ความพอใจรวมไปถึงความรู้สึกที่ดีซึ่งเป็นไปในทางที่ดีหรือทิศทางลบ คือ การไม่ชอบ ไม่พอใจ ความรู้สึกที่ไม่ดีซึ่งเป็นการประเมินค่าไปในทางที่ไม่ดี

อย่างไรก็ตามจากข้อมูลยังพบว่าประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ การจัดกิจกรรมและสร้างบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 เนื่องจากระยะเวลาในการฝึกปฏิบัติทักษะลีลาศจังหวะชะชะซ่าของนักเรียนอาจจะยังไม่เพียงพอในกระบวนการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม จึงส่งผลให้กิจกรรมในชั้นเรียนไม่เป็นไปตามระยะเวลาในกระบวนการจัดการเรียนรู้และบรรยากาศในชั้นเรียนเกิดความไม่ราบรื่น ดังนั้นจึงควรเพิ่มระยะเวลาในการฝึกปฏิบัติทักษะลีลาศจังหวะชะชะซ่าให้เพียงพอต่อการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มเพื่อให้การจัดการเรียนการสอนและบรรยากาศในชั้นเรียนเป็นไปในทิศทางที่ดียิ่งขึ้น

โดยสรุป การศึกษาความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน สรุปได้ว่า เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้มีการช่วยเหลือ ร่วมมือจากเพื่อนๆ และยังพัฒนาทักษะทางด้านสังคม และทักษะอื่นๆ อีกด้วย เช่น การสื่อสาร การทำงานร่วมกับผู้อื่น การคิด การแก้ปัญหาในการทำงาน และการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนและส่งผลให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. การฝึกทักษะการเต้นลีลาศควรมีการจับคู่และสลับบทบาทกันเพื่อที่จะสามารถฝึกทักษะการเต้นลีลาศและการเคลื่อนไหวของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น
2. การจัดบรรยากาศในชั้นเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนให้สนุกสนานจะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการปฏิบัติและการเรียนรู้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาวิจัยโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนในทักษะลีลาศจังหวะอื่นๆ
2. ควรทำการศึกษาวิจัยโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนในรายวิชาพลศึกษาของระดับ

ชั้นอื่นๆ

เอกสารอ้างอิง

- กมลมาศ พึ่งน้อย. (2555). การศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาพลศึกษาเรื่องกีฬาออลเลย์บอลกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา และพลศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน กับแบบปกติ (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- จิตรรา หมั่นเฮง. (2544). การเปรียบเทียบผลของการฝึกเดินรำแบบบอลรูมกับแบบละตินอเมริกันที่มีต่อสมรรถภาพทางกายของนักเรียนมัธยมศึกษา (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชวลิต ชูกำแพง. (2551). การพัฒนาหลักสูตร. มหาสารคาม: ทีคิวพี จำกัด.
- ชูศรี วงศ์รัตน์ และคณะ. (2545). การวิจัยเพื่อการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: เมธิทิสส์.
- ชาญชัย แสงอ่อน. (2544). การสร้างแบบประเมินค่าทักษะกีฬาลีลาศ (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชัยเวียง โคตรกต (2559). ผลการใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). บุรีรัมย์: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ทศนา แวมณี. (2545). ศาสตร์การสอน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธงชัย เจริญทรัพย์มณี. (2542). ลีลาศ. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุษยากร ช้ายขวา (2558). การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-Assisted Learning) เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชนเผ่า ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). เชียงราย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น
- ประนอม ดอนแก้ว. (2550). การใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวทางกายในการเล่นกีฬาออลเลย์บอล ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเมืองมอภวิทยา (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พัชชา แก้วทอง. (2560). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง อสมการกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้เทคนิคกลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับวิธีสอนแบบเอ็กซ์พลซิที (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต) ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- พัชรี มั่นใจจริง. (2549). การพัฒนาผลการเรียนรู้เรื่อง การปฏิบัติขลุ่ยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พรชัย คำสิงห์นอก. (2550). การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้เรื่องการคำนวณเกี่ยวกับปริมาณสารในปฏิกิริยาเคมี กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการสอนโดยใช้เทคนิค TGT และเทคนิค STAD (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต) มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- ไพรัช กรองสอด. (2549). *ผลของการออกกำลังกายโดยการลีลาศที่มีต่อสมรรถภาพทางกายของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลนครสวรรค์* (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). นครสวรรค์: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- รัตนาภรณ์ ธรรมมา (2556). *การพัฒนาชุดกิจกรรมนาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐานโดยใช้เทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6* (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). บุรีรัมย์: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- รังสฤษฎ์ บุญชะลอ. (2542). *ประวัติลีลาศ*. กรุงเทพฯ: สกายบุ๊กจำกัด
- ลักขณา สิริวัฒน์. (2539). *จิตวิทยาเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วีไล พิพัฒน์มงคลพร. (2535). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการสอนโดยวิธีกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับการสอนแบบปกติ* (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วีไลวรรณ พิมพ์สิงห์. (2553). *ผลการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่อง นาฏศิลป์ไทย สารระการเรียนรู้ นาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สกลดาว ศรีหาวาด. (2559). *การสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะลีลาศสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสุวรรณพลับพลาพิทยาคม* (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุคนธ์ สินธพานนท์และคณะ. (2545). *การจัดกระบวนการเรียนรู้: เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- สมถวิล มธิศิริกุล. (2549). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง กลอนสุภาพ โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะและกระบวนการกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านสระแคน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2* (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- สุชา จันทร์เอม. (2541). *จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- เสาวรี ภูบาลชื่น (2560). *การพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรงร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านทักษะปฏิบัติผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความพึงพอใจวิชาศิลปะ สารระการนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5* (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต) มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- อุทัย เพชรช่วย. (2527). *การทดลองสอนคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้สูงและปานกลางเป็นผู้สอนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ* (ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Applewhite, Phillip B. (1965). *Organization behavior*. New York : Prentice Hall.
- Bender, W.N. (2002). *Differentiation instruction for students with learning disabilities*. California: Corwin Press, INC.

- Ben Dyson, Kevin S. (2004). *The Ecology of Cooperative Learning in a High School Physical Education Programme*. Waikato Journal of Education vol.10: 2004.
- Candler, A.C., et al. (1981). *Peer tutoring as strategy individualizing instruction*. Education. 101, 380 – 383.
- Dewey, J. (1963). *Experience and education*. New York: Macmillan Publishing Company.
- Good, Carter V. (1959). *Dixtionary of Education*. New York: McGraw – Hill.
- Good, Carter V. (1973). *Dixtionary of Education*. 3rded. New York: McGraw – Hill.
- Herzberg, Frederic. (1959). *The Motivation to Work*. New York: John Wiley & Sons Inc.
- Hilda, Mugglestone. (2006). *Peer Assisted Learning in the Acquisition of Musical Composition Skills*. Ph.D., University of Lincoln.
- Imel, S. (1994). *Peer Tutoring in Adult and Literacy Education*. Eric Clearinghouse on Adult Career and Vocational Education Columbus O H no. ED368891.
- Kohn, J.J., & Vajda, P.G. (1975). *Peer-mediated instruction and small group interaction In the ESL classtoom*. TESOL Quartery, 4(9), 379 – 390.
- Likert, R. (1932). *A Technique for the measurement of Attitude*. Arch Psychological. 140: 1.
- Lynn, S.Fuchs, Douglas Fuchs, Sarah Kazdan, Shelley Allen. (1999). *Effects of Peer-Assisted Learning Strategies in Reading with and without Training in Elaborated Help Giving*. The University of Chicago Press.
- Maheady, L., Mallette, B., Harper, G.F., Sacca, K.C. & Pomerantz, D. (1994). *Peer-mediated instruction for high-risk students*. Teaching Reading to HighRisk Learners. Masschusette : Allyn and Bacon.
- Marry Beth, Calhoon, Lyn S.Fuchs. (2003). *The Effects of Peer-Assisted Learning Strategies and Curriculum-Based Measurement on the Mathematics Performance of Secondary Students with Disabilities*. Remedial and Special Education vol.24: 2003.
- Mohammadreza Abedini, Fathieh Mortazavi, Seyed Alireza Javadinia, Hossein Karimi Moonaghi. (2013). *A New Teaching Approach in Basic Sciences: Peer Assisted Learning*. Procedia – Social and Behavioral Sciences 83 : 2013.
- Maslow, Abraham Harold. (1970). *Motivation and Personality*. 2rded. New York: Harper & Row Inc.
- Mattatall, Christopher Andrew. (2011). *A Study of how one Ontario school board used Peer- Assisted Learning Strategies and Data-Informed Decision Making to address reading failure at grade one*. Degree of Doctor of Philosophy, Queen’s University.
- Melissa, L. Woodward. (2014). *Peer-Assisted Learning Strategies and their impact on the math fluency and social skills of students with Autism*. Master of Arts in Special Education, Rowan University.

- Miller, A.D., Barbetta, P.M., & Heron, T.E. (1994). *START Tutoring: Designing, training, implementing, adapting, and evaluating tutoring program for school and home setting*. Pacific Grove, CA: Brooks/Cole Publishing Company.
- Moore, Alex. (1986). *Ballroom Dancing*. London: Pitman Publishing.
- Robert, E. Slavin. (1987). *Cooperative Learning: Where Behavioral and Humanistic Approaches to Classroom Motivation Meet*. The University of Chicago Press.
- Shirley, M. (2009). *Kindergarten Peer-Assisted Learning Strategies With English Language Learners : An Empirical Dissertation*. Doctor of Psychology, Philadelphia College.
- Topping, K. (2001). *Peer-and parent-assisted learning in reading, wring, spelling and Thing skills*. Available at <http://www.scre.ac.uk/spotlight/spotlight82.html>.
- Thomas, T.L. (1993). *Cross-Age and Peer Tutoting*. Eric Clearinghouse on Reading and Communication Skills Bloomington IN no. ED350598.

วารสารศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา